

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/402/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226121
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112226121.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa S., s.r.o., so sídlom C., S. XX, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. S., s.r.o. so sídlom C., O. X, proti odporcovi K. Q., zastúpenej Z. K. K. republiky, so sídlom C., T. námestie XX, o zaplatenie 125,- Eur a iné s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 04. februára 2015 č.k. 14C/357/2012 - 108 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 514,48 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 41 ods.2 písm. c/,d/, § 44 ods. 2,3 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 1,2,4, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal náhrady škody na základe nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíval v nerozhodnutí súdu o žiadosti na vydanie poverenia súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote. Odporca žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný. Súd v danom prípade skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj porušenie povinnosti štátneho orgánu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, ako aj postup v rozpore s platnými právnymi normami. Súdny exekútor podal dňa 23.06.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 08.12.2010 č.k. 49Er/1561/2010 - 10 predmetnú žiadosť zamietol z dôvodu že exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok ako aj samotná zmluva o úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky a následne dňa 03.02.2011 exekúciu zastavil. Od podania predmetnej žiadosti dňa 03.08.2011 uplynula doba viac ako 5 mesiacov. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi. Zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti v zmysle cit. ust.. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na jeho znenie platí iba vtedy, ak súd vydá poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora ale zákon v citovanom ustanovení žiadnou zákonnou lehotou nelimituje. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že postupom dotknutého súdu v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodržel zákonné lehoty a teda k porušeniu

povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedené argumentácie splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadvážne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody, nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah a či nárok nie je premlčaný. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadávať sa s ďalšou argumentáciou žalobcu. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote uvedenej v § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), okresný súd vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že okresný súd vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym

titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci pre nesprávny úradný postup na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote na vydanie poverenia. Súd prvého stupňa žiadosť zamietol uznesením zo dňa 08.12.2010 a exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 23.06.2010. K rozhodnutiu súdu tak došlo v lehote necelých 6 mesiacov po doručení žiadosti o udelenie poverenia, pričom dôvodom jej zamietnutia bol nesúlad exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok a pripojenej úverovej zmluvy so zákonom, čo v konečnom dôsledku viedlo aj k zastaveniu exekúcie.

Krajský súd na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu dodáva, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď.) teda s použitím slova „rozhodne“. Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, účelový) vyplýva, že je nesprávny výklad navrhovateľa, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Odvolací súd však považuje za potrebné poukázať aj na to, že aj nie každý prípadne zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods.2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, I. ÚS 70/02). V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia v lehote necelých 6 mesiacov po doručení žiadosti, nebolo možné považovať za zbytočné prieťahy.

Navrhovateľ vo svojich návrhoch v podstate žiadal, aby okresný súd opätovne preskúmaval rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Navrhovateľ napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup, nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok NS ČR sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa navrhovateľ mohol domáhať len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu ako nezákonné zrušené alebo zmenené, čo sa však nestalo.

Napriek vyššie uvedenému odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenému nesprávne úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa navrhovateľ domáhal vydania poverenia bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie ako aj povinnosť skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo doložky vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdného dvora EÚ (napr. rozhodnutie z 6.10.2009 „Asturcom“). Uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. Podľa uznesenia NS SR zo dňa 11.03.2013 sp. zn. 3 Cdo 50/2012, pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nesprávneho úradného postupu, resp. zrušenia nezákonného rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní. V danej veci však okresný súd ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Vo veci bolo nariadené pojednávania na deň 04.02.2015. Predvolanie na pojednávania a vyjadrenie odporcu prevzal jeho právny zástupca dňa 26.11.2014 a písomné vyjadrenie odporcu prevzal dňa 16. 12. 2014. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu,

mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu a tiež vyjadriť sa k stanovisku odporcu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a námietky zaujatosti sudcu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Okresný súd pojednával a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania zo dňa 29.01.2015 sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky. Otázka, či je konajúci sudca vylúčený z dôvodov, uvádzaných navrhovateľom aj v ústavnej sťažnosti, bola právoplatne vyriešená postupom podľa § 14 a nasledujúcich O. s. p.. Preto ani prípadné prebiehajúce konanie o ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 6NcC/102/2012-9, nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu bez existencie odkladu vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia, zákonným dôvodom na prerušenie konania. Naviac, odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. I. ÚS 250/2013-10 zo dňa 30.04.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde), z čoho vyplýva, že už v čase podania návrhu na prerušenie konania neexistovali skutkové okolnosti od ktorých odvodzoval navrhovateľ dôvodnosť svojho návrhu na prerušenie konania. Súd konanie o tomto návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením č.k. 14C 357/2012-106 zo dňa 04.02.2015 tak, že konanie o tomto návrhu na prerušenie konania, ako aj o návrhu na prerušenie konania z dôvodu položených prejudiciálnych otázok rozhodol uznesením zo dňa 04. februára 2015, č.k. 14C/357/2012-106 tak, že oba návrhy zamietol, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom pod č.k. 6Co 402/2015 z dôvodu, že zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanom prípade, nie sú doposiaľ dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., keďže otázka, či je pôvodne konajúci sudca vylúčený z dôvodov, uvádzaných navrhovateľom aj v ústavnej sťažnosti, bola právoplatne vyriešená postupom podľa § 14 a nasledujúcich O. s. p.. Preto ani prípadné prebiehajúce konanie o ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 6NcC/102/2012-9, nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu bez existencie odkladu vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia, zákonným dôvodom na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c)

O. s. p.. Naviac, odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. I. ÚS 250/2013-10 zo dňa 30.04.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde), čím nielenže pominuli, ale ani v čase podania návrhu na prerušenie konania neexistovali skutkové okolnosti od ktorých odvodzuje navrhovateľ dôvodnosť svojich návrhov na prerušenie konania, opodstatnenosť ktorých odvodzuje od ním podanej ústavnej sťažnosti.

Pokiaľ ide o návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu zodpovedania prejudiciálnych otázok ktorý súd prvého stupňa rovnako zamietol, aj v tomto smere odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne. Okresný súd Prešov uznesením č. k. 7C/6/2010-269 zo dňa 07.10.2013 rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Proti uzneseniu bolo podané odvolanie, o ktorom Krajský súd Prešov rozhodol dňa 22.12.2014 č.k. 12Co/127/2013-290 tak, že zrušil predmetné uznesenie Okresného súdu Prešov a vrátil vec na ďalšie konanie z dôvodu zistenia, že neexistuje rozhodnutie uvedeného súdu o tom, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie v konkrétnej prejudiciálnej otázke, pričom úvahy Okresného súdu Prešov o predložení prejudiciálnej otázky zostali len jeho úvahami, pričom konkrétne rozhodnutie o tom, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke, resp. že už naformuloval otázky a tieto predložil súdnemu dvoru, nebolo preukázané, z ktorého dôvodu nie je ani zákonný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.. V odôvodnení tiež uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa neurobil prvý krok v tom, že sa rozhodol požiadať Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie v konkrétnej predbežnej otázke, nie je jasné, aké predbežné otázky vôbec súdnemu dvoru položené budú, pričom rozhodnutie o ich položení musí predchádzať prerušeniu konania. Z úradnej činnosti odvolací súd zistil, že OS Prešov následne uznesením pod č.k. 7C 6/2010-316 zo dňa 12.3.2015, právoplatným dňa 30.04.2015 rozhodol o položení prejudiciálnych otázok v uvedenom konaní a zároveň konanie prerušil do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o týchto otázkach. V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti aj návrhu na prerušenie konania z dôvodu predloženia vyššie uvedených prejudiciálnych otázok SD EÚ, napriek tomu, že aktuálne mu už boli preukázateľne predložené, pretože vyriešenie otázok porušenia komunitárneho práva v rámci iniciovaného konania na Súdnom dvore Európskej únie, v dôsledku čoho bolo prerušené konanie vedené pred Okresným súdom Prešov pod č.k. 7C/6/2010, vzhľadom na znenie položených prejudiciálnych otázok, nie je objektívne spôsobilé mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej v predmetnom konaní. Proti navrhovateľke, ktorá sa v predmetnom konaní náhrady škody domáha, bolo v exekučnom konaní vymožené plnenie na podklade neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pred Európskym súdnym dvorom má byť zodpovedané, či vzhľadom na absolútnu nečinnosť navrhovateľky a nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy ide o také závažné porušenie komunitárneho práva, ktoré by bolo spôsobilé privodiť na jej strane právo na náhradu škody, prípadne bezdôvodné obohatenie a založiť zodpovednosť odporcu 1/ za vznik takejto škody. V tomto konaní, ktoré navrhovateľ žiada prerušiť, však tento uplatňuje náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa jeho tvrdenia mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spočívajúceho v tom, že o jeho žiadosti na vydanie poverenia bolo rozhodnuté po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, teda zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok, iniciovaných v rámci prebiehajúceho konania pred OS Prešov pod č.k. 7C/6/2010, nie je spôsobilým dôvodom na fakultatívne prerušenie konania v preskúmvanej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorého sa domáha navrhovateľ. Odvolací súd zároveň dodáva, že preskúmaním veci nezistil ani dôvod na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 O.s.p., a to pre neexistenciu skutočností, spôsobilých mať za následok takýto postup súdu.

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že procesné práva účastníka nie sú samoučelné. Procesné práva súvisia s všeobecným chápaním základného práva na súdnu ochranu, ktorá sa prejavuje vo vyjadrení účelu O.s.p., ktorým podľa § 1 je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na dodržiavanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnený návrh navrhovateľa v danej veci, ako aj v mnohých analogických prípadoch v rámci celej republiky, ako aj opakovane podávané návrhy na prerušenie konania z dôvodov, ktoré neexistujú už v čase ich podaní, možno považovať za zneužívanie práva, jeho šikanózný výkon, ktorý sa prejavuje aj v procesných obštrukciách v uvádzaných konaniach, oddaľujúcich

rozhodnutia vo veci samej. Odvolaciu námietku navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa tak vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnuť, označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa uvádzanú v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, túto považuje odvolací súd za nedôvodnú. Navrhovateľ namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Trenčín, ktorým je prejednávaná vec náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom toho istého súdu. Uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 19. októbra 2012 pod sp.zn. 6NcC/102/2012 - 9 bolo rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Z. A. nie je vylúčená z prejednávaní a rozhodovania vecí. Samotná skutočnosť, že je okresným súdom prejednávaná vec náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom toho istého súdu v inej veci, hypotézu právnej normy § 14 ods. 1 O.s.p. nenapĺňa. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením právoplatne rozhodol, že vyššie uvedená sudkyňa nie je vylúčená z prejednávaní a rozhodovania vecí. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne také právne významné skutočnosti, ktoré predpokladá ust. § 14 O.s.p., pre ktoré by bolo možné mať za to, že rozhodol vo veci nezákonný sudca. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorému sa vytyka nesprávny úradný postup. Vzhľadom na uvedené, navrhovateľom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. nie je dôvodný.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané písomne spolu s predvolaním na pojednávanie ktoré riadne prevzal dňa 26.11.2014. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako bolo už vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on ako odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a pod..

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.